

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobkyně: **K. E. O.**, nar., státní příslušnost, adresa pro doručování:, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o správní vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2013, č. j. MV-62405-7/OAM-2013,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou dne 13. 11. 2013 Městskému soudu v Praze a usnesením ze dne 12. 12. 2013, č. j. 2 A 71/2013-14 postoupenou Krajskému soudu v Brně se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí ze dne 18. 10. 2013, č. j. MV-62405-7/OAM-2013, kterým žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Přijímacího střediska Zastávka (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 26. 4. 2013, č. j. CPR-4793/ČJ-2013-931200-SV, a napadené rozhodnutí potvrdil.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských

států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku. Pro případ, že nebude postupováno podle ust. § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byla v souladu s ust. § 118 odst. 3, v návaznosti na ust. § 119 odst. 6 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí, nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že na území ČR vstoupila dne 7. 4. 2013 za doprovodu misionáře, jehož totožnost jí nebyla známa. Misionář se jí ztratil a ona se pomocí neznámé ženy dostala do Přijímacího střediska Zastávka u Brna, kam dorazila 8. 4. 2013, tedy během 24 hodin od vstupu na území ČR. Žalobkyně tvrdila, že při vstupu na území disponovala platným cestovním dokladem, tento však zůstal u misionáře. Ze své země původu žalobkyně vycestovala z důvodu strachu z extremistické skupiny B. H.

Žalobkyně má za to, že správní orgány byly povinny zohlednit čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, podle něhož neměla být žalobkyně za pobyt na území bez cestovního dokladu postižena. Úmluva má aplikační přednost před zákonem o pobytu cizinců a jejím účelem je neukládat potrestání pro osoby, které subjektivně neměly možnost přicestovat nebo pobývat na území tak, aby neporušily zákon. Nejprve je tedy nutno posuzovat možnost aplikace Úmluvy a až v případě jejího vyloučení přikročit k udělení správního vyhoštění.

Ze spisu podle žalobkyně není patrné, zda správní orgány předmětný článek Úmluvy zohlednily. Z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, zda správní orgány na žalobkyni nahlížejí jako na osobu, jež přicestovala na území přímo, ani zda správní orgán chápe žalobkyni jako osobu, jež se přihlásila státnímu orgánu neprodleně sama. Přestože příjezd žalobkyně nelze prokázat jinak než její výpovědí, nelze uplatnit presumpci nevěrohodnosti a považovat její tvrzení za nepostačující. Správní orgány měly možnost si ověřit její tvrzení, zda skutečně přicestovala uvedeným letem. Z rozhodnutí podle žalobkyně rovněž není patrné, zda žalobkyně uvedla dobré důvody pro nezákonný vstup a přítomnost ve smyslu citované Úmluvy. Tvrdí, že na území ČR vstoupila legálně a s platným cestovním dokladem a že nemohla situaci ovlivnit poté, co se jí ztratil doprovázející misionář. Skutečnost, že žalobkyně byla doprovázena misionářem, který ji zanechal bez cestovního dokladu po příjezdu na území ČR, považuje žalobkyně za dobrý důvod pro svou nezákonnou přítomnost na území. Jelikož z odůvodnění rozhodnutí není podle názoru žalobkyně zřejmé, jakými úvahami ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu se správní orgány řídily při podřazení věci pod čl. 31 Úmluvy, vyvstává obava, že se správní orgány uvedenými otázkami nezabývaly a nezjistily tak stav věci, o němž nevznikly důvodné pochybnosti.

V napadeném rozhodnutí žalobkyně spatřuje i porušení čl. 33 Úmluvy. Žalobkyně je chráněna pravidlem non-refoulement (zákaz vyhoštění) až do doby konečného rozhodnutí o neudělení azylu. Vyhoštěním přitom není pouze fyzické vyhoštění, ale také jakékoliv administrativní kroky směřující k vyhoštění žalobkyně. Nelze proto vydat rozhodnutí o vyhoštění a vyčkávat, zda žalobkyně vyhoštěna může být jako důsledek řízení o udělení azylu.

Vzhledem k důvodům, jež žalobkyně uvedla v řízení o udělení mezinárodní ochrany (hrozba zabitím) podle žalobkyně není vyloučeno, že v případě jejího návratu do země původu dojde k porušení čl. 2 a 3 Úmluvy.

S ohledem na uvedené důvody žalobkyně namítala porušení citovaných právních ustanovení a rovněž porušení zásady proporcionality mezi negativním dopady rozhodnutí a sledovaným účelem. Žalobkyně proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyjádřil nesouhlas s žalobními námitkami. Uvedl, že se správní orgán prvního stupně řádně vypořádal se zjištěným stavem věci. Bylo prokázáno, že žalobkyně vědomě pobývala na území ČR bez cestovního dokladu a platného víza, správní orgán jí tudíž v souladu se zákonem uložil správní vyhoštění. Žalovaný uvedl, že zásadní okolností vylučující žalobkyni z aplikace č. 31 Úmluvy je skutečnost, že se nepřihlásila sama a bez prodlení úřadům, i když jí nic nebránilo, aby se obrátila na policii již na letišti Václava Havla v Praze a vstoupila do řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně podle žalovaného rovněž neprokázala dobrý důvod pro svůj nezákonný pobyt na území. Tvrzení o zmizení misionáře D. i s jejími doklady považuje žalovaný za nevěrohodné, neboť pokud by skutečně žalobkyně usilovala o mezinárodní ochranu, obrátila by se na státní orgány již v Praze na letišti. Čl. 31 tak v případě žalobkyně porušen nebyl. Žalovaný popírá i porušení zásady non-refoulement. Správní orgán se v souladu s ust. § 120a, ve spojení s ust. § 179 zákona o pobytu cizinců zabýval dodržením této zásady, a to v závazném stanovisku Ministerstva vnitra jako nadřízeného správního orgánu. Navíc v případě žalobkyně probíhá řízení o udělení mezinárodní ochrany, kde se bude správní orgán dodržováním této zásady znovu zabývat. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením, že není možný souběh správního vyhoštění a řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podle ust. § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutí o správním vyhoštění pouze nevykonatelné.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Námitka žalobkyně, že žalovaný porušil čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, není důvodná. Ustanovení daného článku ukládá státu nepostihovat nezákonnou přítomnost uprchlíků za podmínek, které podle soudu ve shodě se stanoviskem žalovaného v případě žalobkyně nebyly splněny. Splnění podmínky příchodu přímo z území země původu a přihlášení se bez prodlení úřadům se žalobkyně zbavila sama tím, že ihned po tvrzeném přiletu se nepřihlásila policejním orgánům na Letišti Václava Havla a vstoupila na území České republiky, kde podle svého tvrzení přišla o platný cestovní doklad s povolením pobytu, který jí odebral žalobkyni tvrzený doprovázející misionář a následně s tímto dokladem zmizel. Splnění dvou podmínek čl. 31 se žalobkyně dovolává pouze na základě svého ničem nedoloženého tvrzení. Do Příjímacího střediska v se dostavila a osobně se přihlásila. Podle soudu žalobkyně neprokázala ani dobrý důvod pro svůj nezákonný pobyt na území,

neboť tím, že nepožádala o pomoc ihned po příletu do ČR na Letiště Václava Havla příslušné policejní orgány, a kdy bylo možno ihned prokázat, odkud přicestovala, zbavila se možnosti prokázat vstup do ČR platným cestovním dokladem, s kterým údajně přicestovala, svěřila ho cizí osobě, která se jí údajně ztratila včetně cestovního dokladu.

Pokud se týká porušení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, žalobkyně tvrdí, že je chráněna pravidlem non-refoulement až do doby konečného rozhodnutí o neudělení azylu, přičemž vyhoštění nelze chápat úzce, že se jedná pouze o fyzické vyhoštění, ale opatření směřující k nucenému odjezdu cizince z území ČR příslušnými administrativními kroky. Trvá na tom, že nelze vydat takové rozhodnutí až do konečného rozhodnutí o udělení či neudělení azylu. Podle soudu rozhodnutím o vyhoštění nedošlo k porušení shora uvedeného článku, neboť po dobu řízení o žádosti o udělení azylu až do jeho konečného rozhodnutí o této žádosti žalobkyně nemůže být vyhoštěna, neboť je její pobyt na území ČR dočasně legalizován z titulu řízení o podání žádosti o azyl, takže k faktickému vyhoštění může dojít až poté, co se stane rozhodnutí vykonatelným.

Ač žalobkyně v žalobě blíže nespecifikuje obecně namítané porušení ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, soud musí konstatovat, že správní orgán I. stupně si vyžádal stanovisko Ministerstva vnitra ČR k otázce, zda vycestování cizinky je možné. Uvedené stanovisko je podrobné a správní orgán I. stupně stejně jako žalovaný se velmi podrobně zabývaly důvody znemožňujícími vycestování, tzn. situací v zemi původu žalobkyně, která sama o sobě nebyla shledána jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu a pokud se týká stanoviska k možnosti vycestování občana Nigérie, podle zjištěných informací, na rozdíl od tvrzení žalobkyně, že si žádný cestovní doklad nevyřizovala, vyvstává pochybnost, o jaký cestovní doklad se jednalo, neboť nepravý doklad by byl určitě odhalen po příletu na území ČR, když cestovní doklad bez osobní přítomnosti a předložení stanovených dokladů si nelze v Nigérii vyřídit. V popisu vycestování z Nigérie a příjezdu do ČR tak vyvstala řada nepřesností. Podle soudu správní orgán I. stupně Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko Zastávka rozhodlo dne 26.4.2013 a žalovaný rozhodnutím o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dne 18.10.2013 v souladu se zákonem, obě rozhodnutí byla vydána na základě dostatečných skutkových zjištění. Žalobkyně byla podrobně ke své žádosti vyslechnuta a její tvrzení byla správním orgánem I. stupně i žalovaným zhodnocena na základě objektivních podkladů ve správním řízení zjištěných. Vydáním rozhodnutí žalovaným nedošlo k porušení obecně namítaných ustanovení správního řádu zákona o pobytu cizinců, ani článků Úmluvy o právních postaveních uprchlíků či Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. prosince 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová